

Kaj p sinodalna apostolska spodbuda *Amoris laetitia* pove o pripravi na zakon?

- Krščanske družine so po milosti zakramenta **glavni subjekti družinske pastorale**. V pripravo naj se močneje vključi celotna krščanska skupnost, zlasti pričevanje družin samih (200) (206).
- **Misijonarsko spreobrnjenje** – ne smemo obtičati pri oznanjevanju, ki ni povezano s stvarnimi problemi ljudi (201).
- Priprava je **zakoreninjena v krščanskem uvajanju** (ni nekaj ločenega), poudarjena povezava med zakonom in krstom ter drugimi zakramenti (206).
- Tečajji neposredne priprave so nujni. Omogočijo naj **pristno izkušnjo sodelovanja pri cerkvenem življenju** in poglobljajo razne vidike družinskega življenja (206).
- **Zaročenci niso le objekt priprave na zakon**. Zaročenci koristijo cerkvenim skupnostim, njihovo prijateljstvo lahko postne nalezljivo in pomaga graditi krščansko skupnost v bratstvu (207).
- Neposredna priprava mora skrbeti za **primerno izobraževanje, ki pa hkrati mladim ne odklanja zakramenta** (207).
- **Kakovost bolj privlači kot količina**. V pripravi ni treba učiti vsega krščanskega nauka ali jih obremenjevati s preveč temami. Obnovljeno oznanjevanje **kerigme** naj daje prednost tistemu, kar privlači k najbolj notranji pripravljenosti skleniti trdno zavezo. (207).
- S pomočjo **misijonarskih parov in družin** zaročencev samih **ponuditi tudi dovolj zgodnjo pripravo parom**, ki želijo rasti v skupinah za zaročence ali dodatne ponudbe za pogovor o številnih temah, ki mlade zares zanimajo (208).
- Poleg obravnavanja tem **omogočiti dovolj časa za osebne pogovore** (med zaročenci samimi in z drugimi) (207).
- Vsak človek se začne pripravljati na zakon od rojstva dalje, zato **so vse pastoralne dejavnosti, ki pomagajo zakoncem rasti**, že priprava na zakon njihovih otrok (208).
- Če nam pare začne spremljati dovolj zgodaj, jim pomagamo **pravočasno odkriti, da morda nista za skupaj** in jih rešila pred predvidljivim neuspehom.
- Nikoli ne smemo opogumljati k odločitvi za sklenitev zakona, če nismo ugotovili drugih motivov kot **zgolj medsebojno privlačnost in željo** (210).
- Predzakonska in zakonska pastorala morata biti predvsem **dušno pastirstvo povezovanja** (211).
- Povezovanje zakoncev in predzakoncev naj ponuja **točke, ki pomagajo ljubezni, da zmore zoreti in računa na žrtve in soočenje s težkimi trenutki in spopadi**. Te točke niso samo doktrinalna načela in cerkveni duhovni viri, ampak **tudi praktični napotki, ki izvirajo iz izkušnje in psihološke vede**.
- Pri pripravi zaročencev mora biti dana možnost, da **se jih opozori na ustanove in ljudi, kamor se lahko obrnejo**. Pri tem ne smemo **nikoli pozabiti na to, da jim priporočimo zakramentalno spravo**, ki posreduje usmiljeno Božje odpuščanje.
- Dokument konkretno spregovori samem poročnem slavlju. Zaročence spodbuja, da se pogumno **zoperstavijo miselnosti, ki daje preveliko pozornost zunanji podobi**, ki troši denar in, energijo in veselje. Taka miselnost nekatere tudi odvrča od odločitev za poroko. Vabi jih, naj bodo »pogumni in drugačni«, naj **širijo in se odločijo za trezno in preprosto slavlje** (212).
- Pri neposredni pripravi je potrebno **pojasniti obred**, da čim globlje doživita bogoslužno slavlje. Pri tem dokument spominja na **teologijo telesa** Janeza Pavla II.: Izrečena obljuba dveh krščenih izraža privolitve v zakon in združitev dveh teles, ki zakon dopolni. Dano **obljubo razumemo le kot znamenje ljubezni Božjega sina, ki je postal človek in se je z zavezo ljubezni združil s svojo Cerkvijo** (213).
- Ženin in nevesta včasih ne razumeta teološke in duhovne teže pritrditve. Poudariti je treba, da besede privolitve ne gre razumeti, kot da so omejene na sedanost. Zajemajo celoto, k vključuje prihodnost (214).
- Pomen spolnosti, ki je odprta za življenje, govorica telesa in izrazi ljubezni, živeti v zgodovini zakonske zveze se spreminjajo v »bogoslužno govorico«. **Zakonsko življenje postaja** (po Janezu Pavlu II.) **v nekem smislu bogoslužje** (216).